

Applied Linguistics
Приложна лингвистика

СЪПОСТАВИТЕЛНО-ТИПОЛОГИЧНИ И КОНТРАСТИВНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ

Палмира Легурска

Институт за български език „Проф. Л. Андрейчин“

Резюме. В статията се обсъждат въпроси, свързани с приликите и разликите на съпоставително-типологичния и контрастивния подход в лингвистиката. Дадени са илюстрации от лексикални и лексикално-синтактични съпоставки върху материал от руски и български език.

Keywords: comparative linguistics, contrastive linguistics, model, semantics

В тази статия ще разгледам някои общи въпроси, свързани с развитието на съпоставително-типологичната лингвистика и контрастивната лингвистика главно в работите на учени от европейския ареал през втората половина на XX в. и досега. На тази база ще определя характеристиките на споменатите в заглавието научни области, които споделям и развивам в настоящата работа¹⁾. Поставянето на научните основи на съпоставителната лингвистика се отнасят към края на XVIII и началото на XIX в., когато езикознанието се формира като самостоятелна област и се свързва с възникването на сравнително-историческия метод. Този метод е в основата на най-големите постижения в лингвистиката (Манакин, 2004: 6). Едновременно с развитието на сравнително-историческото езикознание се залагат и основите на съпоставителното изучаване на езиците на синхронно равнище. Заслугата за това е на В. фон Хумболт, в трудовете на когото органично взаимно се допълват двата подхода и се излага задълбочено и цялостно представяне на езиковата картина на света. Много ценни положения, свързани с националната специфика на езиковите явления, се намират и в работите на други лингвисти (И.И. Срезневски, А.А. Потебня, И.А. Бодуен де Куртене, Ф. Боас, Е. Сепир, Б. Уорф, Л.В. Щерба, Е. Бенвенист и пр.). В.Г. Гак отбелязва, че съпоставителната лингвистика представлява връх – теоретично обобщение на практиката в областта на описание на езиците (Гак, 1989: 8). Съпоставителната лингвистика органично се свързва с етнолингвистиката, лингвокултурологията, теорията и практиката на превода, проблемите на межкултурната комуникация, чуждоезиковото обучение, двуезичната и многоезичната лексикография. Полето на езиковед-

ските изследвания разполага със самостоятелна област, която носи названието „контрастивна лингвистика“.

Във втората половина на XX в. обектът и мястото на контрастивната лингвистика започват да се разбират по-широко. В.Г. Гак смята, че съпоставителната (контрастивната) и типологическата лингвистика се обединяват в съпоставителна (сравнителна) типология, но се различават в зависимост от своите задачи. Контрастивната лингвистика сравнява два езика независимо от степента на тяхното родство с цел да се излязат сходства и разлики между тях. Типологичната лингвистика си поставя по-широки задачи. Тя изучава спецификата на езиците на фона на общите им черти, които са свойствени на човешките езици изобщо (Гак, 1989: 7). В.П. Нерознак и някои други учени свързват необходимостта от съществуването на контрастивната лингвистика с дезинтеграцията на типологичните изследвания, които налагат определени ограничения на типологичните сравнения по отношение на количествения състав на езиците (Нерознак, 1988: 11 – 13).

Задачите на типологията са да се установят езиковите сходства или типичните явления, които се наблюдават главно в родствените езици. Контрастивната лингвистика е насочена към установяването и обяснението на езиковите контрасти или отличителните черти на фона на съществуващите сходства обикновено в два езика. В този смисъл контрастивната лингвистика е допълнение към типологията като научна област. Двете области се различават не само по целите, но и по характера на сравнението. Ако типологичният анализ се основава на категориалното сравнение, то контрастивната лингвистика, като се отблъсква от категориалното сравнение, използва главно елементно сравнение, което се прави последователно в зависимост от избраните параметри и позволява по-детайлно да се разгледат междуезиковите разлики (Манакин, 2004: 14). Двете страни на съпоставителното изучаване и описание на езиците са контрастивната лингвистика и типологията. Типологията и контрастивната лингвистика се съотнасят по различен начин с аспектите на лингвистичния анализ: синхронията и диахронията. Според съществуващото мнение типологичният анализ може да се прави и в двата аспекта, а контрастивният анализ се ограничава само със синхронни наблюдения (Манакин, 2004: 18). Съпоставителната лексикология е самостоятелна област в рамките както на съпоставително-типологичните, така и на контрастивните изследвания. В първия случай изследванията се фокусират към извършване на съпоставки върху лексикален материал с оглед на формулиране на черти между лексикалните системи на езиците с различна степен на общност – от по-общи до разлики, формулирани като типологични свойства за дадена група от езици. Във втория случай се правят лексикално-семантични изследвания, насочени към определянето на разлики между изследваните явления на фона на общността.

Кои са факторите, определящи приликите и разликите в лексикалната семантика на отделните езици? Според споменатата работа на В.Н. Манакин (Манакин, 2004: 50) съществуват три фактора, определящи езиковите различия – природа, култура и познание (Манакин, 2004: 49). На първо място е природният фактор, който диктува на езиковото съзнание на хората особеностите на възприятие даже на такива универсални явления като названията за цветовете в отделните езици. Така че езикът на всеки народ, и по-специално лексиката му, представлява собствена вселена, границите на която се определят от границите на природата, в която човек живее. Речникът като цяло отразява заинтересоваността на хората от свойствата на дадената среда, в която те обитават. Културните репрезентации са своеобразни квантове на информация, които се получават от човешкия опит и образуват независими от културата когнитивни модели. Всеки модел е свързан с определена култура във външноезикова среда и може да се нарече културен модел на даден етнос. Например храненето като културна ситуация, особеностите на националния етикет, националните обреди, обичаи, ритуали, фолклорно-митологичните представи, символиката, религиозните представи и прочие езикови изразители на определени форми на поведение. В този смисъл културата е това, което човекът прави сам и което не получава от природния свят (Манакин, 2004: 50 – 57). Както пише Леви Строс, ние все още недостатъчно отчитаме, че езикът и културата са две паралелни разновидности на по-фундаментална дейност, тази на човешкия дух (цит. по Манакин, 2004: 57). Третият фактор, определящ езиковите различия, е познанието, разбирано като рационалните, чувствените и духовните пътища на световъзприятието, отличаващи както всеки човек, така и обществата – националните или всякакви други общности на хората (Манакин, 2004: 57). От когнитивна гледна точка познанието на света се определя от различната степен на обхват и концептуализация на езика от съзнанието-реалност на ширина (по екстензивност) и в дълбочина (по интензивност на познанието) (Манакин, 2004: 58). Например хипо- и хиперонимията като езиково явление. Още един важен показател за влиянието на гносеологията върху езиковите различия е това, което В. Хумболт е нарекъл различни начини за виждане на предметите (Манакин, 2004: 61). Твърдението на Л. Витгенщайн „Границите на моя език са граници на моя свят“ не трябва да се разбира буквално, а само като метафоричен постулат, в който е заложена идеята за разнообразието на езиковите култури (Манакин, 2004: 63). Според В. Манакин съществува модел на интегралното знание на концептуалната система от представи, репрезентирани от езика, своеобразен образ на съзнанието-реалност, отразен от средствата на езика, който носи метафоричното название езикова картина на света (Манакин, 2004: 44). Езикова картина се различава от когнитивния модел на света (Легурска, 2011: 105). Разглеждането на всеки език и неговите особености на фона на единството на всички езици – това е основен принцип

на съпоставката. Идеята за единството на всички езици се основава на приемането на три аксиоми (Манакин, 2004: 65 – 66):

1. За единството на реалността и обективното съзнание (съзнание за реалността в нашето разбиране), които се отразяват в езиците и част от които е самият език.

2. Единството на ментално-психологичните закони за познание на света, които лежат в основата на езиковите универсалии и определят важните езикови закони и категории.

3. Единството на езиковата способност като всеобщ човешки дар, имащ генетично-биологична природа. Това последното по думите на В.В. Налимов е спонтанно действащият и затова тайнствен семантичен тригер (логическа схема с памет).

Общите задачи на съпоставителното изучаване на езиците могат да се формулират по следния начин (Гак, 1989: 9).

1. Показва сходствата и разликите в използването на езиковите средства от различните езици.

2. Позволява по-добре да се определят особеностите на всеки от съпоставяните езици, които могат да избягат от вниманието на изследователя при „вътрешното“ изучаване на езика.

3. Непосредствено се свързва с различните видове приложно езикознание, преди всичко с преподаването на чужди езици, когато с негова помощ е възможно да се предвиди и преодолее нежелателната интерференция, също с теорията на превода, на която съпоставителното езикознание дава надеждна база.

4. Дава материал за типология и извеждане на универсалии.

За да формулирам общите прилики и разлики между съпоставителното езикознание и контрастивната лингвистика, ще прибегна до отбелязването на характеристиките на отделни школи в тази област. Те се отличават както в рамките на методологичното отношение като създадена теория, така и по концептуалния апарат, предполагащ използването на частни съпоставителни методи и методики в изследванията. Според В.Г. Гак, чиито теоретични възгледи са представителни за руската школа, съпоставителната или контрастивната лингвистика и типологичната лингвистика се обединяват в една наука, която той нарича съпоставителна (сравнителна) типология, но се различават по своите задачи. Контрастивната лингвистика сравнява езиците независимо от степента на родство между тях. Типологичната лингвистика изучава езиците на фона на общите им черти. В.Н. Манакин, като представител на украинската школа, до голяма степен споделя възгледите на В.Г. Гак. В рамките на френската лингвистика Б. Потие (Потие, 1989) разграничава типологията като по-абстрактна наука в сравнение със съпоставителната лингвистика. Пражките функционалисти в лицето В. Матезиус (Матезиус, 1989) извеждат

характерологията като самостоятелна научна област, която противостои на типологията. В немската школа Г. Хелбиг (Хелбиг, 1989) различава още конфронтативна лингвистика за разлика от контрастивната по параметрите практическа/теоретична наука. Може да се каже, че съществува широко представена българска школа в синхронното съпоставително езикознание, в рамките на която българският език се съпоставя както с родствени, така и с неродствени езици – славянски, балкански, европейски и пр.²⁾ Особено значими за методологията на изследвания от този род имат работите на А. Данчев „Съпоставително езикознание. Теория и методология“ (Данчев, 2001) и И. Червенкова „Сопоставительное исследование современной русской и болгарской лексики (Червенкова, 2011).

*Обединителните точки на различните подходи могат да се търсят в следното: между всички цитирани автори се открива разбирането, че и двата типа лингвистика се опират на **сходството** между съпоставяните езици, което е **основа за съпоставимост** между тях, но докато съпоставително-типологичната лингвистика извежда тези сходства с оглед да се формулират отделни аспекти на даден езиков тип, то контрастивната лингвистика описва и обяснява разликите при съпоставката на дадени езикови явления в два или група езици, базиращи се на сходствата между тях като основа за съпоставка.*

Така например, ако разглеждаме вторичната номинация на названията за съдове в български, руски и френски език и съпоставката се базира на *tertium comparationis* (матрица) – набор от типови значения, формулирани на метаязык, с определена последователност на значенията, можем да съпоставим дадена лексикална двойка думи по съответен параметър:

I. Първично значение на лексикалната единица, представено на метаязык ‘определен съд’.

II. Вторичните значения на определен метаязык.

2. Метонимия:

2.1. ‘съдържанието на артефакта’;

2.2. ‘артефактът като мярка за вещество’;

2.3. ‘действие, обозначено по артефакта’;

3. Номинативна метафора: ‘предмет/част на предмет, подобен/подобна по свойство (външно или функционално) на артефакта’;

4. Образна метафора: ‘човек/предмет, характеризиран по свойство, приписвано на артефакта’.

От гледна точка на съпоставително-типологичното езикознание може да се установи, че всички начини и видове за вторично езикознание са изразени в съответните езици, но тяхната типичност за всеки един от тях е различна. Във всички случаи обаче и трите езика – *български, руски и френски език, принадлежат към един и същ семантичен тип.*

Изводът може да се илюстрира със следния пример:

рус. **бочка** – бълг. **бъчва**

1. 'голям цилиндричен дървен съд (с извити стени) с две дъна, който служи за вместилище на течности или храни'

2.1. 'съдържанието на артефакта' 2.1. +

2.2. 'артефактът като мярка за вещество' 2.2. +

4.1. 'дебела жена'

4.1. 'дебел човек'

4.2. 'човек, който пие много'

4.2. +

$P \cap B$

Да съпоставим фр. **tonneau** – бълг. **бъчва** по лексикални значения:

1. 'голям цилиндричен дървен съд (с извити стени) с две дъна, който служи за вместилище на течности или храни'

2.1. 'съдържанието на артефакта' 2.1. +

2.2.1. 'артефактът като мярка за вещество' 2.2. +

2.2.2. 'артефактът като мярка за вместимост на кораби' 2.2.2. -

3.1. 'открита конска двуколка, в която се влиза отзад' 3.1. -

3.2. 'вид игра' 3.2. -

3.3. 'акробатична фигура (пълно завъртане)' 3.3. -

4.1. 'дебел човек'

4.2. 'човек, който много пие'

$\Phi \subset B^3$

За първата лексикална двойка в руски и български език се забелязва пресичане на семантичните структури, във втория случай семантичната структура на френската дума е по-широка в сравнение с българската.

В трите езика са изразени метонимични и образнометафорични значения. От гледна точка на контрастивната лингвистика наблюденията от съпоставката водят до извода, че семантичното съдържание и на трите лексеми в български, руски и френски език е съпоставимо и типологично значенията са съотносими. Когато се анализират по-големи лексикални масиви, както това се прави в проекта „Фрагменти от езиковата картина през призмата на вторичното назоваване (върху материал от български, руски, сръбски, чешки, френски, английски език и иврит)“ (вж. белб.нет), могат да бъдат направени обобщения за общност на граматиката на вторичните значения на предметните имена в споменатите езици, което, от своя страна, илюстрира принадлежността на езиците към един и същ семантичен тип.

Сравни вторичните значения на думата б. **бъчва** и еквивалентите ѝ в руски, сръбски, чешки, френски и английски език⁴⁾.

Б. бъчва 2.1. 'съдържа- нието на артефакта' 2.2. 'ар- тефактът като мярка за веще- ство' 3. – 4.1. 'дебел човек' 4.2. 'човек, който пие много'	Р. бочка 2.1. 'съдържа- нието на артефакта' 2.2. 'ар- тефактът като мярка за веще- ство' 3. 'фигура от пило- тажа, по форма подобна на бъчва' 4.1. 'дебела жена' 4.2. 'човек, който пие много'	Ср. бачва 2.1. 'съдържа- нието на артефакта' 2.2. 'ар- тефактът като мярка за веще- ство' 3. – 4. –	Ч. sud 2.1. 'съдър- жание на артефакта' 2.2. 'ар- тефактът като мярка за веще- ство' 4.1. 'дебел човек' 4.2. 'ог- нище на напреже- ние' <i>sud</i> <i>střelného</i> <i>prachu</i>	Фр. tonneau 2.1. 'съдържанието на артефакта' 2.2. 'артефа- ктът като мярка за вещество' 2.3. 'артефа- ктът като мярка за вместимост на кораби' <i>Navire jaugeant</i> <i>quarante-deux</i> <i>mille tonneaux</i> 3.1. 'открита конска двукол- ка, в която се влиза отзад' 3.2. 'вид игра' <i>Jouer au</i> <i>tonneau.</i> 3.3. 'акробатич- на фигура (пъл- но завъртане)' <i>Le cascadeur</i> <i>a exécuté</i> <i>une série de</i> <i>tonneaux.</i> <i>Demi-tonneau;</i> <i>La voiture a</i> <i>fait plusieurs</i> <i>tonneaux.</i> 4. –	A. barrel 2.1. 'съдър- жанието на арте- факта' 3. 'цев на оръжие' 4. –
--	---	---	--	---	---

Както се вижда от горната таблица, наблюдава се пълно съвпадане на метонимичните значения в български, руски, сръбски, чешки, френски и английски език. Номинативни метафори са изразени в руски и английски език, но отсъстват в български, сръбски, чешки. Образни метафори са налични в български, руски и чешки език, но отсъстват в сръбски и английски език. Ако се сравнят устойчивите в сравнения с компаративен компонент – название на животно в българския и руския език, могат да бъдат изведени следните закономерности⁵⁾:

1. Значителен кръг сравнения със зооморфизми съвпадат в руски и български език както по модул на сравнението, така и по компаративен компонент. В тези случаи един и същ смисъл се изразява с еднакви устойчиви сравнения: **работать как вол – работя като вол, голодный как волк – гладен като вълк, жевать как корова – преживя като крава, упрямый/глупый как осел – упорит/ глупав като магаре и др.**

2. Еднакви значения в руския и българския език могат да се изразяват с тричленни сравнителни конструкции със съвпадащи модули и различни компаративни компоненти от същата лексикално-семантична група – названия на животни.

жевать как вол – преживям като крава, работать как ишак – работя като вол

3. Някои устойчиви сравнения с еднакви компаративни компоненти – название на животно в руския и българския език, изразяват различни значения и това се реализира чрез различни модули на сравненията:

толстый как корова – отпуснат като крава, молодой/неопытный как щенок – ревнив като пале

4. Едно и също значение в руски и български език може да има различни изрази, свързани с отделянето на различни аспекти на едно и също значение. Например смисълът ‘ям’ в руски и български език се изразява от следните устойчиви сравнения с компаративен компонент – название на животно: ‘есть’ – **тъпче се като вол, яде като мечка – есть как акула**; ‘голодный’ – **гладен като вълк, гладен като хиена, гладен като мечка – голодный как волк**; ‘жевать’ – **преживям като крава – жевать как вол** и т.н.

5. Наблюдават се случаи на разлики на устойчивите сравнения с компаративен компонент – название на животното в плана на руския и българския език. По-долу привеждам сравнения във всеки от езиците, които нямат съответствия, съдържащи същите компоненти и изразяващи същото значение в другия език.

Устойчиви сравнения в руския език: **сухой/тощий как вобла, холодный/скользящий/зевать как рыба, неподвижный как тюлень** и др. Устойчиви сравнения в българския език: **нахален като въшка, работи/работлив/спокоен, търпелив/натоварен като добиче, злопамятен като слон** и др. Подобни заключения могат да се отнесат към *контрастивната лингвистика на българския и руския език*.

В заключение искам да изтъкна казаното от В.Н. Манакин (Манакин, 2004: 75), че съпоставителното изучаване на лексикалната семантика и лексикалния състав на езиците в два от тези аспекти дава възможност да се открият както сходни, така и отличителни черти в сравняваните езици. И това е съвсем естествено, тъй като всеки от тях е насочен, от една страна, към очертаната, непресичаща се плоскост на лингвистичното познание на думата и нейните значения; от друга страна, тази насоченост в съпоставителен план обективно е настроена към типологично търсене, тъй като отразява извеждане на един от статусите на съществуване на думата като реалност на човешкото съзнание – гносеологичния или онтологичния. Като се върви по тези плоскости на съпоставка, безусловно се откриват общи черти и в лексикално-семантичните характеристики, тъй като те представят нацио-

нално-езиковите интерпретации на универсалните семантични концепти, и в лексикално-семантичното членение на света, което по принцип представлява един и същ принцип.

БЕЛЕЖКИ

1. В статията се спирам обстойно на възгледите на украинския лингвист В.Н. Манакин (Манакин, 2004: 6 – 71).
2. Илюстрации на съпоставителни анализи от различен род могат да бъдат търсени в: Библиография по българска лексикология, фразеология и лексикография. 1950 – 2010, София, 2011, Академично издателство „Проф. Марин Дринов“; също Анотирана библиография 1976 – 2009; Съпоставително езикознание. Под общата редакция на Петя Асенова. София, 2009.
3. Примерите са дадени по статията Легурска, П., Д. Веселинов. Вторични значения на лексикалните единици от тематичната група „съдове“ в руския, френския и българския език. Чуждоезиково обучение, 2004, 3, 3 – 19.
4. Легурска, П., Н.Бечева, Цв.Аврамова, Д.Веселинов, М.Лилова, И.Панчев. Съпоставително-типологичен анализ на лексиката в родствени и неродствени езици (върху материал от български, руски, сръбски, чешки, френски и английски език). II част. Депозиран ръкопис в НАЦИД, УДК: 801. Сигнатура НД II 18791, № НД 65/ 2009, София, 2009, 1093 с.
5. Легурска П., Устойчиви сравнения с компаративен компонент – название за животно в руски и български език. Болгарская русистика, 1983, 3, 46 – 51.

ЛИТЕРАТУРА

- Гак, Вл. (1989). О контрастивной лингвистике. – *Новое в лингвистике*, вып. 25, Контрастивная лингвистика, Москва, с. 5 – 17.
- Легурска, П. (1983). Устойчиви сравнения с компаративен компонент – название за животно в руски и български език. – *Болгарская русистика*, 3, с. 46 – 51.
- Легурска, П. & Веселинов, Д. (2004). Вторични значения на лексикалните единици от тематичната група „съдове“ в руския, френския и българския език. – *Чуждоезиково обучение*, 3, 3 – 19.
- Легурска, П. & Бечева, Н. & Аврамова, Ц. & Веселинов, Д. & Лилова, М. & Панчев, И. (2009). *Съпоставително-типологичен анализ на лексиката в родствени и неродствени езици (върху материал от български, руски, сръбски, чешки, френски и английски език)*. II част. Депозиран ръкопис в НАЦИД, УДК: 801. Сигнатура НД II 18791, № НД 65/ 2009, София, 1093 с.

- Легурска, П. (2011). *Съпоставителни лексикални анализи и основа за съпоставка*. София, Издателство „Ето“.
- Манакин, В. (2004). *Сопоставительная лексикология*. „Знание“, с. 6 – 95.
- Матезиус, В. (1989). О лингвистической характерологии. *Новое в лингвистике*, т.25, Контрастивная лингвистика, с. 18 – 26. Електронен адрес: <http://www.classes.ru/grammar/166.new-in-linguistics-25/>
- Нерознак, Владимир.(1988). О трех подходах к изучения языков в рамках синхронного сравнения (типологический – характерологический – контрастивный). — *Методы сопоставительного изучения языков*. Москва, с. 5 – 27.
- Потие, Б. (1989). Типология. — *Новое в лингвистике*, 1989, т.25. Контрастивная лингвистика, с. 187 – 204. Електронен адрес: <http://www.classes.ru/grammar/166.new-in-linguistics-25/>
- Хелбиг, Г. (1989). Языкознание – сопоставление – преподавание иностранных языков. *Новое в лингвистике*, 1989, т.25, с. 307 - 326. Контрастивная лингвистика. Електронен адрес: <http://www.classes.ru/grammar/166.new-in-linguistics-25/>

REFERENCES

- Gak, Vl. (1989). O kontrastivnoy lingvistike. - *Novoe v lingvistike*, вып. 25, Kontrastivnaya lingvistika, Moskva, s. 5 – 17.
- Legurska, P. (1983). Ustoychivi sravneniya s komparativen komponent – nazvanie za zhivotno v ruski i balgarski ezik. - *Bolgarskaya rusistika*, 3, s. 46 – 51.
- Legurska, P. & Veselinov, D. (2004). Vtorichni znacheniya na leksikalnite edinitsi ot tematchnata grupa „sadove“ v ruskiya, frenskiya i balgarskiya ezik. - *Chuzhdoezikovo obuchenie*, 3, 3 – 19.
- Legurska, P. & Becheva, N. & Avramova, Ts. & Veselinov, D. & Lilova, M. & Panchev, I. (2009). *Sapostavitelno-tipologichen analiz na leksikata v rodstveni i nerodstveni ezitsi (varhu material ot balgarski, ruski, srabski, cheshki, frenski i angliyski ezik). II chast*. Depoziran rakesis v NATSID, UDK: 801. Signatura ND II 18791, № ND 65/ 2009, Sofiya, 1093 s.
- Legurska, P. (2011). *Sapostavitelni leksikalni analizi i osnova za sapostavka*. Sofiya, Izdatelstvo „Ето“.
- Manakin, V. (2004). *Sopostavitelnaya leksikologiya*. „Znanie“, s. 6 – 95.
- Matezius, V. (1989). O lingvisticheskoy harakterologii. *Novoe v lingvistike*, т.25, Kontrastivnaya lingvistika, s. 18 – 26. Elektronen adres: <http://www.classes.ru/grammar/166.new-in-linguistics-25/>
- Nerознаk, V.(1988). O treh podhodah k izucheniya yazaykov v ramkah sinhronnogo sravneniya (tipologicheskii – harakterologicheskii –

- kontrastivnayu). — *Metoday sopostavitelnogo izucheniya yazaykov*. Moskva, s. 5 – 27.
- Potie, B. (1989). Tipologiya. - *Novoe v lingvistike*, 1989, t.25. Kontrastivnaya lingvistika, s. 187 – 204. Elektronen adres: <http://www.classes.ru/grammar/166.new-in-linguistics-25/>
- Helbig, G. (1989). Yazaykoznanie – sopostavlenie – prepodavanie inostrannayh yazaykov. *Novoe v lingvistike*, 1989, t.25, s. 307 – 326. Kontrastivnaya lingvistika. Elektronen adres: <http://www.classes.ru/grammar/166.new-in-linguistics-25/>

COMPARATIVE-TYPOLOGICAL AND CONTRASTIVE STUDIES

Abstract. The article discusses issues related to the similarities and differences between the comparative-typological and the contrastive approach in linguistics. The ideas are elucidated by lexical and lexical-syntactic comparisons of Russian and Bulgarian languages.

✉ **Dr. Palmira Legurska, Assoc. Prof.**
Institut for Bulgarian Language
Bulgarian Academy of Sciences
52, Shipchenski Prohod Blvd., Bl. 17
1113 Sofia, Bulgaria
E-mail: palmiralegurska@abv.bg